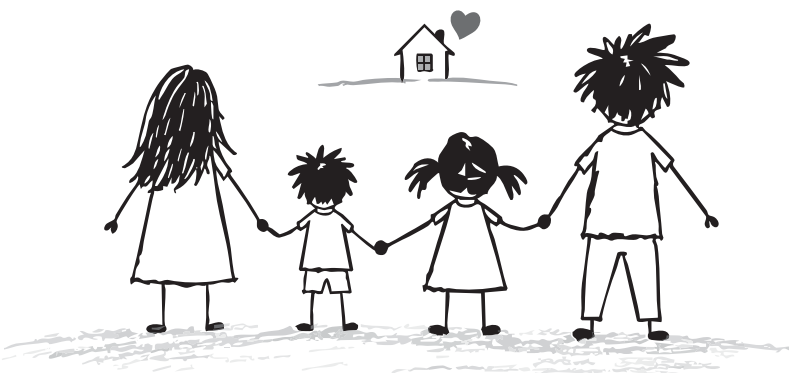

Cứ ngỡ
DREAM HOME
là điều không thể

CỨ NGỠ DREAM HOME LÀ ĐIỀU KHÔNG THỂ
Bản quyền tiếng Việt © Tram Nguyen, 2026

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của tác giả. Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Cứ ngỡ DREAM HOME là điều không thể

Tram Nguyen

Sống Vietnamese Books & Knowledge
NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

For my family.

With all my love.

Dành cho gia đình tôi.
Với tất cả yêu thương.

Author's Note

Among thousands of books, somehow this one has found its way into your hands.

Perhaps it is chance. Or something quieter, something we don't always have a name for.

If you choose to stay, I hope you find something here: a memory, a feeling, or simply a moment that feels like your own.

Lời tác giả

Giữa hàng ngàn cuốn sách ngoài kia, bằng một cách nào đó, cuốn sách này đã tìm đến bạn.

Có thể chỉ là một sự tình cờ. Hoặc cũng có thể là điều gì đó rất khó gọi thành tên.

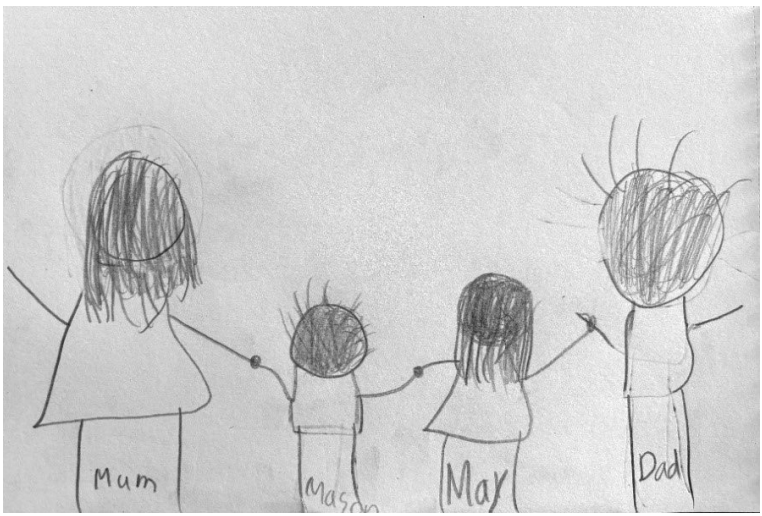
Nếu bạn chọn ở lại với những trang sách này, tôi hy vọng bạn sẽ tìm thấy một điều gì đó của riêng mình: một ký ức, một cảm xúc, hay đơn giản chỉ là khoảnh khắc khiến bạn muốn dừng lại lâu hơn một chút.

There was no house in the drawing.

Just four people holding hands.

Trong bức vẽ ấy không có ngôi nhà.

Chỉ có bốn người đang nắm tay nhau.

Contents

CHAPTER 1: The Boxes....10

CHAPTER 2: Not the First Time....18

CHAPTER 3: Nine Years, One Dream....26

CHAPTER 4: Admission Letters....37

CHAPTER 5: Our First Apartment....48

CHAPTER 6: Before Certainty....55

CHAPTER 7: The Message....70

CHAPTER 8: Waiting....81

CHAPTER 9: For a While....100

CHAPTER 10: The Year the World Stopped....110

CHAPTER 11: The Body Remembers....121

CHAPTER 12: Thinking About a Home....135

CHAPTER 13: Why We Still Move....146

CHAPTER 14: The Dream Home....158

Acknowledgements....176

Mục lục

CHƯƠNG 1: Những chiếc thùng 13
CHƯƠNG 2: Không phải lần đầu 21
CHƯƠNG 3: Chín năm, một giấc mơ 30
CHƯƠNG 4: Những lá thư báo trúng tuyển 42
CHƯƠNG 5: Căn hộ đầu tiên 51
CHƯƠNG 6: Trước khi chắc chắn 62
CHƯƠNG 7: Tin nhắn ấy 74
CHƯƠNG 8: Chờ đợi 88
CHƯƠNG 9: Một khoảng thời gian 104
CHƯƠNG 10: Năm thế giới dừng lại 115
CHƯƠNG 11: Cơ thể vẫn nhớ 127
CHƯƠNG 12: Nghĩ về một ngôi nhà 139
CHƯƠNG 13: Vì sao chúng tôi vẫn di chuyển 152
CHƯƠNG 14: Ngôi nhà mơ ước 163

Lời cảm ơn 177

Echoes

Every story leaves an Echo.

The pages marked with this symbol contain reflections from early readers of this book, voices from different parts of the world.

Perhaps you will find a little of yourself in these Echoes.

Mỗi câu chuyện đều để lại một Echo.

Những trang có biểu tượng này là chia sẻ từ những độc giả đầu tiên của cuốn sách, những Echo đến từ nhiều nơi trên thế giới.

Biết đâu, bạn sẽ bắt gặp một phần của chính mình trong những Echo ấy.

Chapter 1

The Boxes

We are packing again. This time, for the Netherlands.

The boxes arrived yesterday, still flat, leaning against the wall. This morning, they are open on the living room floor, slowly filling. Each time I pull the tape across the cardboard, it makes a sharp, familiar sound. I had forgotten how familiar it was.

May is sitting at the dining table, cutting and gluing something, a card, perhaps a small model. She is very focused, her tongue slightly pressed against her lower lip. Mason is driving his red Smoby car in circles around the room. Every time he bumps into a box, he stops, reverses, and laughs.

"Oh no," he says each time, as if it's part of the game.

The room still looks like ours, but not for long. A stack of sealed boxes now stands near the door.

I start with the bookshelf. It feels easier to begin there.

As I lift a row of paperbacks, a folded sheet slips out and falls to the floor. It's one of May's drawings.

The four of us are standing in a line, holding hands. The heads are round, slightly too big for the bodies. Under each figure, she has written our names. Hers is the largest. Mason's tilts slightly to the right. Mine and my husband's are written more carefully.

There is no house in the picture.

No sky. No ground.

Just the four of us, in a white space, holding hands.

"Mommy, are you packing that?" she asks.

"Yes," I say. "I'll keep it safe."

Safe, now, means putting it inside a box.

I smooth the paper with my hand and, for a moment, try to imagine it on a wall in the Netherlands. I don't know which wall. I don't know how long we will stay.

Mason drives past me again, the front of his car tapping lightly against my knee. He laughs, then keeps going.

This is not the first time we have packed our lives.

The first time, it was a suitcase, not boxes. Back then, there were only two names on the admission letters.

I slide the drawing into a folder and place it between two hardcover books. Around me, the room is slowly emptying. The walls already show faint marks where frames used to hang. My husband carries another sealed box into the hallway, while May and Mason keep playing in a space that is already beginning to let us go.

We are packing again.

This time, there are four of us.

Chương 1

Những chiếc thùng

Chúng tôi lại đang đóng gói đồ đạc.

Lần này là để sang Hà Lan.

Những chiếc thùng giấy được giao đến từ hôm qua, xếp phẳng dựa vào tường. Sáng nay, chúng đã được mở ra, đặt giữa sàn phòng khách và bắt đầu được lấp đầy từng chút một. Mỗi lần kéo băng keo dán thùng, tôi lại nghe thấy âm thanh quen thuộc ấy. Đã lâu rồi tôi không nghe thấy nó.

Gạo đang ngồi ở bàn ăn, chăm chú cắt dán thứ gì đó. Có thể là một tấm thiệp. Cũng có thể là một mô hình nhỏ. Con bé tập trung đến mức đầu lưỡi hơi chạm vào môi dưới.

Gấu lái chiếc xe Smoby màu đỏ chạy vòng quanh phòng khách. Mỗi lần đâm vào một thùng giấy, thằng bé dừng lại, lùi xe ra rồi cười.

— Oh no!

Lần nào cũng vậy, như thể đó là một phần không thể thiếu của trò chơi.

Căn phòng vẫn còn là căn phòng của chúng tôi. Nhưng sẽ không còn lâu nữa. Một chồng thùng đã được dán kín và xếp cạnh cửa ra vào.

Tôi bắt đầu từ giá sách. Có lẽ đó là nơi dễ bắt đầu nhất.

Khi nhấc một hàng sách lên, một tờ giấy gấp đôi rơi xuống sàn.

Một bức tranh của Gạo.

Trong tranh có bốn người đứng thành hàng và nắm tay nhau. Những cái đầu tròn tròn, hơi lớn so với tỷ lệ cơ thể. Dưới mỗi hình người là một cái tên. Tên của Gạo được viết to nhất. Tên của Gấu hơi nghiêng sang bên phải. Tên của tôi và chồng tôi được viết cẩn thận hơn.

Trong bức tranh không có ngôi nhà nào.

Không có bầu trời.

Không có mặt đất.

Chỉ có bốn người đứng giữa một khoảng trắng và nắm tay nhau.

— Mẹ có mang bức tranh này theo không? Gạo hỏi.

— Có chứ. Mẹ sẽ cất thật kỹ. Tôi trả lời.

Bây giờ, cất thật kỹ có nghĩa là đặt nó vào trong một chiếc thùng giấy.

Tôi vuốt phẳng tờ giấy rồi hình dung xem nó sẽ được treo ở đâu đó trong ngôi nhà mới tại Hà Lan.

Tôi không biết đó sẽ là bức tường nào. Cũng không biết chúng tôi sẽ ở đó bao lâu.

Gấu lại lái xe ngang qua tôi. Đầu xe khẽ chạm vào đầu gối tôi. Thằng bé cười rồi tiếp tục lái.

Đây không phải lần đầu tiên chúng tôi đóng gói cuộc sống của mình.

Lần đầu tiên, thứ chúng tôi có là một chiếc vali. Không phải những thùng giấy.

Khi ấy, trên những lá thư báo nhập học chỉ có hai cái tên.

Tôi đặt bức tranh vào một tập hồ sơ rồi kẹp giữa hai cuốn sách bìa cứng. Xung quanh tôi, căn phòng đang dần trống hơn. Trên tường bắt đầu hiện ra những vệt màu nhạt ở nơi từng treo tranh ảnh. Chồng tôi bê thêm một thùng đồ đã dán kín ra hành lang. Gạo và Gấu vẫn chơi đùa trong không gian đang dần chuẩn bị để tiễn chúng tôi đi.

Chúng tôi lại đang đóng gói đồ đạc.

Lần này, đã có bốn người.

Echoes

It meant so much to me to feel close to you, to your life, your thoughts, your aspirations and your fears. But what I liked most was the beginning, which evoked the present, the here and now, and led us along the central theme of feeling at home. In the steady rhythm of your writing, one can sense the tranquillity of your surroundings. Finland. And its natural, peaceful atmosphere. I felt that atmosphere; I share it and cherish it every day. We've walked in the same places, the same daycare centre, the same neighbourhood... maybe even the same question about the sense of belonging, about the feeling of home.

— Marina, born in France, became a mother in Italy, and is now continuing to grow as a person in Finland.

Đọc cuốn hồi ký của bạn khiến tôi có cảm giác được đến gần hơn với bạn, với cuộc sống, những suy nghĩ, những khát vọng và cả những nỗi sợ của bạn. Nhưng điều tôi thích nhất là phần mở đầu, khi câu chuyện đưa tôi trở về với hiện tại, với khoảnh khắc ở đây

và lúc này, rồi dẫn dắt chúng ta đến chủ đề chính về cảm giác là nhà. Trong nhịp kể đều đặn của bạn, người ta có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng của nơi bạn sống. Phần Lan. Và bầu không khí bình yên rất riêng của nơi ấy. Tôi cảm nhận được điều đó vì tôi cũng đang sống trong bầu không khí ấy và trân trọng nó mỗi ngày. Chúng ta đã từng đi trên cùng những con đường, cùng một nhà trẻ, cùng một khu phố... có lẽ cũng có những câu hỏi giống nhau về cảm giác thuộc về và cảm giác là nhà.

— Marina, sinh ra ở Pháp, trở thành mẹ ở Ý, và tiếp tục hành trình trưởng thành của mình tại Phần Lan.

Chapter 2

Not the First Time

This was not the first time we had packed up our lives. The first time, everything seemed to fit into a single suitcase.

It was a navy American Tourister suitcase, covered with small drawings of places around the world: tiny airplanes, famous landmarks, and city names scattered across its surface. Every time I looked at it back then, I felt as though I were looking at a map of distant places.

We bought it before we even knew whether we had been accepted to a university in Finland.

Looking back, it seems like a rather strange thing to do. Buying a suitcase for a journey that was still uncertain. But perhaps that is what youth is like. We believe before we have a reason to.

We placed it in the middle of the room. We looked at it for a long time before deciding what to take with us.

Clothes first. Sweaters for a cold that we had never experienced. A few books. Important documents, carefully arranged in a folder. One by one, things went in, and slowly the suitcase filled up.

Back then, there were only two of us.

We had been together for years, long enough that most people assumed we would stay where we were. Leaving the country was something we talked about often, but it still felt distant, almost theoretical.

We applied to universities in Finland without knowing what would happen. There was no clear plan.

No guarantees.

Only a sense that if there was a chance, we should try.

Then the admission letters arrived.

Different universities.

The same city.

We read the name more than once, just to be sure.

It meant we could go together.

Even now, I still think that was what mattered most.

Not which university.

Not what we would study.

But that neither of us would have to choose between one person's future and the other's.

The suitcase waited in the corner of the room. It had been there even before we knew our lives were about to change.

Even now, whenever I think back to that time, I am left with a strange feeling.

As though that suitcase somehow knew more about our future than we did.

Quietly waiting in the corner, it already belonged to a life we had not yet stepped into.

Chương 2

Không phải lần đầu

Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi đóng gói cuộc sống của mình.

Lần đầu tiên, tất cả vừa vặn trong chiếc vali.

Một chiếc American Tourister màu xanh đậm.

Trên vỏ là hình những chiếc máy bay, công trình nổi tiếng và tên các thành phố trên khắp thế giới. Ngày ấy, mỗi lần nhìn vào đó, tôi đều có cảm giác như đang nhìn vào bản đồ của những nơi rất xa.

Chúng tôi mua chiếc vali ấy trước cả khi biết mình có được sang Phần Lan hay không.

Nghĩ lại, đó là một việc khá kỳ lạ.

Mua vali cho một chuyến đi còn chưa chắc chắn.

Nhưng có lẽ tuổi trẻ là như thế.

Người ta tin trước cả khi có lý do để tin.

Chiếc vali được đặt giữa phòng.

Chúng tôi nhìn nó rất lâu.

Rồi bàn xem mình sẽ mang theo những gì.

Quần áo là thứ đầu tiên được xếp vào.

Những chiếc áo len cho mùa đông nơi xứ lạ.

Vài cuốn sách.

Những giấy tờ quan trọng được kẹp cẩn thận trong một bìa hồ sơ.

Từng món một được đặt vào trong.

Vali dần đầy.

Ngày ấy, chúng tôi chỉ có hai người.

Chúng tôi đã ở bên nhau nhiều năm, đủ lâu để hầu hết mọi người đều nghĩ chúng tôi sẽ tiếp tục sống ở Việt Nam.

Chuyện ra nước ngoài học tập là điều chúng tôi vẫn thỉnh thoảng nhắc đến.

Nhưng nó giống một giấc mơ hơn là một kế hoạch.

Xa xôi.

Mơ hồ.

Và chưa ai biết liệu có thành hiện thực hay không.

Chúng tôi nộp hồ sơ vào các trường đại học ở Phần Lan mà không thật sự biết điều gì đang chờ phía trước.

Không có một lộ trình rõ ràng.

Không có gì đảm bảo.

Chỉ đơn giản là cảm thấy rằng nếu có cơ hội, mình nên thử.

Rồi những lá thư báo kết quả đến.

Khác trường.

Nhưng cùng một thành phố.

Tôi nhớ mình đã đọc đi đọc lại tên thành phố ấy nhiều lần.

Chỉ để chắc rằng mình không nhìn nhầm.

Điều đó có nghĩa là chúng tôi có thể đi cùng nhau.

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ đó mới là điều quan trọng nhất.

Không phải trường nào.

Không phải ngành gì.

Mà là chúng tôi sẽ không phải chọn giữa tương lai của người này và người kia.

Chiếc vali vẫn nằm ở góc phòng.

Nó đã ở đó từ trước khi những lá thư xuất hiện.

Từ trước khi chúng tôi biết cuộc sống của mình sắp thay đổi.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại khoảng thời gian ấy, tôi vẫn có một cảm giác rất lạ.

Như thể chiếc vali đó đã biết trước tương lai của chúng tôi hơn chính chúng tôi.

Nó lặng lẽ đứng ở góc phòng.

Âm thầm chờ đợi.

Như thể thuộc về một cuộc đời mà chúng tôi vẫn chưa kịp bước vào.

Echoes

Your story feels so familiar and it reminds me of the feelings I had during every move we made.

— Emilia Papazoglaki, from Romania,
now living in France.

Câu chuyện của bạn mang đến cho tôi cảm giác rất quen thuộc và gợi nhớ về những cảm xúc tôi đã trải qua trong mỗi lần chuyển đến *một nơi ở mới.*

— Emilia Papazoglaki, người Romania,
hiện sống tại Pháp.

Chapter 3

Nine Years, One Dream

Long before Finland entered our lives, we had already been together for many years.

So many that I can no longer remember exactly when having each other simply became part of everyday life.

We grew up together.

We spent our twenties together.

We watched each other change in ways that only people who have been side by side for a very long time can understand.

Back then, the future still felt far away, but we talked about it often.

At roadside cafés.

Over dinner.

And on the crowded, motorbike-filled streets of Saigon.

I still remember one evening.

We were on our way home.

He was driving, and I was sitting behind him.

It was an ordinary evening, like so many others.

The air was still warm. Streetlights reflected on the road. Traffic flowed around us in a familiar stream of motorbikes, mixed with the constant sound of horns. The smell of food drifted from roadside stalls: grilled meat, fresh herbs, the scent of a Saigon that, back then, I thought would remain part of my life for a very long time.

We were talking about the future, as we often did. About work. About what life might look like in a few years.

Then he suddenly said,

"I want us to study abroad."

I laughed immediately.

Not because I found it funny, but because what he had just said felt impossibly far away. More like a dream than a plan.

"Are you crazy?" I remember saying it just like that.

He smiled. But I knew he was serious.

At that time, studying abroad did not feel within our reach. We did not come from wealthy families. Living away from home and saving enough to get by in Saigon already felt

like an achievement. Paying for an education overseas was an entirely different matter.

I thought for a moment, then asked,

"How could we both go?"

He did not answer immediately. Perhaps he was thinking about the same thing.

The light turned red, and the stream of traffic ahead came to a stop. I looked at the long line of headlights in front of us and said,

"The only way is if we both get into programmes that cover our tuition."

Even as I said it, it sounded difficult.

Almost impossible.

But strangely, after that night, the idea did not disappear.

It stayed.

At first, it returned only in casual conversations. Then came evenings spent searching for universities. Reading admission requirements. Looking into scholarships. Language tests. Applications. Certified translations.

One thing at a time.

Small things.

But one after another.

Looking back now, I think that is often how life changes. Not through one great decision, but through many small steps, so small that while taking them, we hardly realise how far we have already come.

Through all of it, one thing never changed.

If we went, we would go together.

Not because it was easier, but because, by then, we had grown used to thinking about the future in the plural.

Not my future.

Not his future.

Ours.

Many years later, whenever I think back to that evening on the motorbike, it still feels completely ordinary.

There was no remarkable moment.

Nothing like a scene from a film.

Just two people riding through the crowded streets of Saigon, talking about something that seemed impossible.

But sometimes, life changes direction through conversations as simple as that.

And perhaps the journey that eventually brought us to Finland truly began that night.

Chương 3

Chín năm, một giấc mơ

Trước khi Phần Lan xuất hiện trong cuộc đời chúng tôi, chúng tôi đã có rất nhiều năm bên nhau.

Nhiều đến mức tôi không còn nhớ chính xác từ lúc nào, việc có nhau trở thành điều hiển nhiên.

Chúng tôi cùng lớn lên.

Cùng đi qua tuổi đôi mươi.

Cùng chứng kiến những thay đổi của nhau theo cách mà chỉ những người đã ở cạnh nhau rất lâu mới có thể hiểu được.

Ngày ấy, tương lai vẫn còn là điều gì đó rất xa.

Nhưng chúng tôi thường nói về nó.

Ở những quán cà phê ven đường.

Trong những bữa ăn tối.

Và trên những con đường Sài Gòn đông nghịt xe máy.

Tôi vẫn nhớ một buổi tối như thế.

Chúng tôi đang trên đường về nhà.

Anh lái xe.

Tôi ngồi phía sau.

Chỉ là một buổi tối bình thường như rất nhiều buổi tối khác.

Không khí vẫn còn nóng dù trời đã tối. Đèn đường hắt xuống mặt đường loang loáng. Tiếng xe cộ xen lẫn tiếng còi xe quen thuộc.

Mùi thức ăn từ những quán ven đường đôi lúc thoảng qua.

Mùi thịt nướng.

Mùi rau thơm.

Mùi của một Sài Gòn mà khi ấy tôi nghĩ mình sẽ gắn bó rất lâu.

Chúng tôi đang nói về tương lai.

Về công việc.

Về cuộc sống vài năm tới.

Rồi bất ngờ, anh nói:

— Anh muốn tụi mình đi du học.

Tôi bật cười ngay lập tức.

Không phải vì thấy buồn cười.

Mà vì câu nói ấy nghe quá xa vời.

Xa đến mức giống một giấc mơ hơn là một kế hoạch.

— Anh khùng à?

Tôi nhớ mình đã nói như vậy.

Anh cười.

Nhưng tôi biết anh đang nghiêm túc.

Lúc đó, chuyện du học đối với chúng tôi không phải là điều dễ dàng.

Chúng tôi không xuất thân từ những gia đình có điều kiện.

Xa quê, tiết kiệm được tiền để sống ở Sài Gòn đã là giỏi.

Chi tiền cho việc học ở nước ngoài lại là câu chuyện hoàn toàn khác.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

— Nhưng làm sao cả hai cùng đi được?

Anh không trả lời ngay.

Có lẽ vì anh cũng đang nghĩ đến điều đó.

Đèn đỏ bật lên.

Dòng xe phía trước dừng lại.

Tôi nhìn những ánh đèn xe kéo dài trước mặt rồi nói:

— Chỉ có cách là cả hai tụi mình đều phải đậu những chương trình miễn học phí.

Ngay khi nói ra, tôi cũng thấy điều đó thật khó.

Khó đến mức gần như không thể.

Nhưng kỳ lạ là từ hôm đó, câu chuyện ấy không biến mất.

Nó ở lại.

Ban đầu chỉ là những cuộc trò chuyện vu vơ.

Rồi thành những buổi tối ngồi tìm thông tin về trường học.

Những lần đọc yêu cầu tuyển sinh.

Những lần tìm hiểu học bổng.

Những kỳ thi ngoại ngữ.

Những bộ hồ sơ.

Những bản dịch công chứng.

Từng việc một.

Nhỏ thôi.

Nhưng cứ thế nối tiếp nhau.

Nhìn lại, tôi thấy cuộc đời thường thay đổi theo cách như vậy.

Không phải bằng một quyết định lớn.

Mà bằng rất nhiều bước nhỏ.

Nhỏ đến mức lúc đang đi, mình không nhận ra mình đã đi xa đến đâu.

Suốt quãng thời gian ấy, có một điều chưa bao giờ thay đổi.

Nếu đi, chúng tôi sẽ đi cùng nhau.

Không phải vì như vậy dễ hơn.

Mà vì đến lúc đó, chúng tôi đã quen với việc nghĩ về tương lai dưới dạng số nhiều.

Không phải tương lai của tôi.

Không phải tương lai của anh.

Mà là tương lai của chúng tôi.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại buổi tối trên chiếc xe máy hôm ấy, tôi vẫn thấy mọi thứ thật bình thường.

Không có khoảnh khắc nào đặc biệt.

Không có điều gì giống như trong phim.

Chỉ là hai người đang chạy xe giữa dòng người đông đúc của Sài Gòn.

Nói với nhau về một điều tưởng như không thể.

Nhưng đôi khi, cuộc đời lại đổi hướng từ những cuộc trò chuyện giản dị như thế.

Và có lẽ, hành trình đưa chúng tôi đến Phần Lan đã thực sự bắt đầu từ đêm hôm đó.

Echoes

"Mình rất thích cách hành văn của Trâm. Ngôn từ và câu chuyện rất mộc mạc. Mình cũng rất thích câu chuyện theo đuổi ước mơ của hai người. Lúc nghe chuyện đi du học, ai cũng sẽ cảm nhận đó là một quyết định rất lớn. Nhưng cách hai người bàn bạc, lựa chọn và hành động ở mỗi giai đoạn lại rất nhẹ nhàng, đơn giản. Kiểu như chuyện đến thì cứ đón nhận, rồi từng bước thực hiện. Đâu đó, mình thấy điều đó rất giống với hành trình quyết định đi du học của chính mình."

— Nhị Cao, Hà Lan, vẫn đang viết tiếp hành trình của mình nơi xứ người.

"I really like your writing style. The language and the story feel very simple and genuine. I also really enjoyed the story of the two of you pursuing your dream. When people hear about studying abroad, they often see it as a very big decision. But the way the two of you talked things through, made your choices, and took action at each stage felt very calm and simple. It was as though

you accepted what came and then moved forward one step at a time. In some ways, it reminded me of my own journey and my own decision to study abroad."

— Nhi Cao, the Netherlands, still writing the next chapters of her own journey.

Chapter 4

Admission Letters

The results did not arrive all at once.

We had applied to different universities, each with its own timeline. For weeks, we checked our emails more often than usual, sometimes in the morning, sometimes late at night.

Most days, I reached for my phone before I was even fully awake, but there was nothing.

Then one day, an email finally arrived.

It was his.

We opened it together.

We read it slowly.

Again and again.

He had been accepted.

It should have felt like pure joy.

But after the first excitement faded, neither of us said much.

From the beginning, we had been clear about one thing: if we went, we would go together.

So even though the news was good, we knew we still had to wait.

My result had not arrived yet.

After that, every morning began the same way. I opened my inbox and checked for new messages.

Nothing.

Days passed.

From that day on, I became restless.

Not because I was afraid of being rejected.

At least, not entirely.

But because, for the first time, I realised that we might not be able to go together after all.

One of us might be accepted.

The other might not.

That possibility had always existed, but until then, I had never truly let myself think about it.

Now it was right in front of me.

One evening after work, we went to a small Nha Trang-style grilled pork roll restaurant we both liked.

The place was as busy as always.

Smoke drifted up from the grills.

Conversations filled the room.

The smell of grilled meat filled the air, warm and familiar.

Normally I love eating there.

But that evening, I could barely eat.

Several days had passed since his admission letter arrived, and mine still had not come. My phone lay on the table beside my plate. Every few minutes, I refreshed my inbox.

Nothing.

I wrapped one roll and took a few bites. Then I checked again.

Still nothing.

He looked at me and laughed.

"Eat first," he said.

I laughed too. But a moment later, I looked down at my phone again.

Then, suddenly, the screen lit up.

A new email had arrived.

For a moment, I didn't open it. I just stared at the screen.

I still remember how I felt at that moment.

My heart was beating faster than usual.

My palms had gone slightly cold, even though the email was just sitting there on the screen.

It was from the university.

I opened it.

The first line appeared.

I had to read it twice.

Congratulations!

I kept reading.

Line by line.

Then I saw the name of the city.

Tampere.

I read it again.

Still Tampere.

Different universities.

But the same city.

For a few seconds, I simply sat there.

All the sounds in the restaurant seemed to fade into the distance.

After all the applications, all the searching, all the evenings

spent studying, and all the waiting, the two letters had finally met in the same place.

I looked up at him.

He understood immediately.

Perhaps the smile on my face had already said everything.

We would be going together.

The dream we had talked about for so long was no longer a distant idea.

For the first time, it had become real.

Smoke still drifted up from the grill.

The restaurant was still crowded.

People were still talking and laughing around us.

But even now, I can hardly remember what I ate that night.

What I remember is the overwhelming sense of relief. And the feeling that I was about to turn a new page in my life.

Chương 4

Những lá thư báo trúng tuyển

Kết quả không đến cùng lúc.

Chúng tôi nộp hồ sơ vào những trường khác nhau nên mỗi nơi có lịch xét tuyển riêng. Những tuần sau đó, việc kiểm tra email dần trở thành thói quen.

Buổi sáng kiểm tra một lần.

Buổi tối kiểm tra thêm lần nữa.

Có những ngày vừa mở mắt ra là với tay lấy điện thoại.

Nhưng hầu như chẳng có gì cả.

Rồi một ngày, email đến.

Là của anh.

Chúng tôi cùng mở ra xem.

Đọc rất chậm.

Đọc đi đọc lại.

Anh đã được nhận.

Đó lẽ ra phải là một tin vui trọn vẹn.

Nhưng kỳ lạ là sau niềm vui ban đầu, cả hai chúng tôi đều im lặng.

Bởi từ đầu, chúng tôi đã luôn nói với nhau một điều.

Nếu đi, sẽ đi cùng nhau.

Mà lúc ấy, kết quả của tôi vẫn chưa có.

Từ hôm đó, mỗi buổi sáng đều bắt đầu giống nhau.

Mở email.

Kiểm tra hộp thư đến.

Không có gì.

Ngày hôm sau cũng vậy.

Rồi ngày hôm sau nữa.

Tôi bắt đầu sốt ruột.

Không phải vì sợ bị từ chối.

Ít nhất là không hoàn toàn.

Mà vì lần đầu tiên tôi nhận ra rằng hai đứa có thể không đi cùng một hướng.

Một người được nhận.

Một người không.

Khả năng ấy trước đây vẫn tồn tại, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ đến.

Bây giờ thì khác.

Nó ở ngay trước mắt.

Một buổi tối sau giờ làm, chúng tôi ghé vào quán nem nướng Nha Trang mà cả hai đều thích.

Quán đông như mọi khi.

Khói từ bếp nướng bay nghi ngút.

Tiếng nói chuyện rộn ràng khắp nơi.

Bình thường, tôi rất thích ăn ở đó.

Nhưng hôm ấy, tôi chẳng còn tâm trí nào.

Điện thoại nằm ngay cạnh đĩa đồ ăn.

Cứ vài phút tôi lại mở hộp thư ra xem.

Không có gì.

Tôi cuốn một cái nem.

Ăn được vài miếng.

Lại kiểm tra email.

Vẫn không có gì.

Anh nhìn tôi rồi bật cười.

— Em ăn đi đã.

Tôi cũng cười.

Nhưng rồi lại nhìn xuống điện thoại.

Rồi bất ngờ, màn hình sáng lên.

Một email mới xuất hiện.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình.

Không mở ngay.

Chỉ nhìn.

Tôi vẫn nhớ cảm giác lúc đó.

Tim đập nhanh hơn bình thường.

Lòng bàn tay hơi lạnh.

Dù thật ra email vẫn nằm yên ở đó.

Là email từ trường.

Tôi bấm mở.

Dòng đầu tiên hiện ra.

Tôi phải đọc hai lần mới chắc rằng mình không nhìn nhầm.

Congratulations!

Tôi tiếp tục kéo xuống.

Đọc từng dòng.

Rồi nhìn thấy tên thành phố.

Tampere.

Tôi đọc lại lần nữa.

Vẫn là Tampere.

Khác trường.

Nhưng cùng một thành phố.

Trong vài giây, tôi chỉ ngồi yên.

Mọi âm thanh trong quán dường như lùi ra xa.

Sau tất cả những hồ sơ.

Những lần tìm thông tin.

Những buổi tối học ngoại ngữ.

Những tháng ngày chờ đợi.

Cuối cùng, hai lá thư ấy đã gặp nhau ở cùng một nơi.

Tôi ngẩng lên nhìn anh.

Anh hiểu ngay.

Có lẽ vì nụ cười trên mặt tôi đã nói hết mọi điều.

Chúng tôi sẽ đi cùng nhau.

Giấc mơ mà chúng tôi đã nói đến suốt nhiều năm qua bỗng nhiên không còn là một ý tưởng xa xôi nữa.

Lần đầu tiên, nó trở thành một điều có thật.

Khói từ bếp nướng vẫn bay lên.

Quán vẫn đông.

Mọi người vẫn nói cười xung quanh.

Nhưng đến bây giờ, tôi gần như không còn nhớ tối hôm đó mình đã ăn những gì.

Tôi chỉ nhớ cảm giác nhẹ nhõm.

Và cảm giác rằng cuộc đời mình sắp sửa bước sang một trang mới.

Chapter 5

Our First Apartment

After the second admission letter arrived, everything became real very quickly.

The navy suitcase stood in the middle of the room again. This time, it no longer felt like preparation.

It meant we were leaving.

Those final weeks passed in a blur.

We bought the last few things we needed, completed the remaining paperwork, and said goodbye to friends, colleagues, and family.

Sometimes everything happened so quickly that I barely had time to think.

It wasn't until I pulled that suitcase through the airport that I truly felt I was leaving.

I still remember the first moment I stepped into Helsinki Airport. It was not the kind of dramatic moment you see in films.

No one was waiting to greet us.

There was no music.

Nothing that anyone else would have found remarkable. And yet, somehow, I remember it with perfect clarity.

Everything felt quieter than anything I had ever been used to.

Not the quiet of a city at night, but something wider, almost unfamiliar as if even the air moved more slowly.

We walked forward, the wheels of the suitcase rolling across the floor with a soft, steady sound.

Finland was no longer a place on a map.

It was where we were standing.

Outside, the air was cool and clear. Late summer. A light breeze, completely different from the humid heat we had left behind.

We stood there for a moment without saying much. Maybe we were both trying to understand that we had actually arrived.

From the airport, we took a bus to the city where we would live and study.

Through the window, everything looked slightly distant. Wide roads. Rows of trees. Simple buildings. People waiting quietly at bus stops.

I remember thinking how different everything felt, though I couldn't quite explain why.

Our first student apartment was small.

A kitchen corner. One table. Two chairs. A bed by the window.

That was all.

But it was ours.

I still remember the feeling of opening the door for the first time.

The room was almost empty.

Every sound echoed slightly.

Everything was unfamiliar, and yet, strangely, I felt relieved.

After months of preparation, months of waiting, and years of dreaming about this moment, we had finally arrived.

The suitcase sat in the middle of the room once again.

Just as it had on the day we bought it.

Only one thing had changed.

This time, when we opened it, everything inside was no longer preparation.

It was the beginning of a new life.